

Şerzan'ın gözlerinden bakmak

M. ÖZLEM

*"Bu şiire başladığımda nerdeydim,
şimdi nerdeyim"*

Bu başlık yazıya atılan üçüncü başlık. İhanet eden zihinde yazılmaya başlandığında, hastanenin önünde bir kalabalık bir ölünün kendilerine verilmesini bekliyordu. Ağır ama onurlu bir durgunluk içerisinde nerdeyse fışıldayarak konuşuluyordu. Çevrede yeni insanlar kalabalığa katılıyordu ve yazının başlığı Şerzan'ın babası konuşmaya başladığında konuldu. "Lanet ülke".

Öfke insanın içini kemiren ve acıtan bir şekilde büyüyordu. Hınç ve çaresizlik içerisinde insanlar yapıları ve yaşananları anlamaya yapılmak istenenleri durdurmaya dair düşünceler üretiyordu. Zihin ne kadar derin politik analizler yaparsa yapsın içerde bir yerler sızlatan vicdan duygusu öfkeyi kabartıyordu. Ülke Mevlana'yla, Yunus Emre'yle, Hacı Bektaş'la övünen ülke. Ülke çocuklara ve gençlere bayramlar hediye eden ülke.

Ülke misafirperverliğini etiket gibi boyunda taşıyan ülke. Barıştan ve kardeşlikten sürekli dem vuran ülke. Ülke emanete ihanet eden, ihaneti övgü kaynağı sayan ülke. Kendisine okusun diye emanet edilen gencecik bedenleri kurşunlayan, linç eden ülke. Uzanan barış elini kesmeye çalışan ülke. Kandan ve nefretten besleyen bir canavara benzeyen ülke. Ülke zalim masal kahramanlarını diriltmeye, Dehak'ta vücut bulmaya çalışan ülke. Öfke kan ve kinle beslenen daha fazla kan daha fazla şiddet isteyen ülke. Kendi çocuklarını öldüren gencecik kızlarına tecavüz eden, çocuklarını satan, ölüme yollayan ve bununla övünen ülke. Lanetlenmiş ülke. Lanet ülke.

Şerzan'ın babası konuşuyordu. Televizyonlardaki asker cenazelerinde konuşanlara

hiç benzemiyordu ki onun çocuğu elinde silah bir çatışmada vurulmamıştı. Onun çocuğu sırtında üniforma bir savaşa sürülmemişti. Onun çocuğu öldürmek için kimseye ateş etmemişti ama vurulmuştu. Silah değil kalem tutuyordu. Öldürmek için değil okumak için uğraşıyordu. Ülkenin bir ucundan, Batmandan kalkıp Muğla'da konuk olmuştu. Ki Muğla turistlere misafirperverliğini kucak açar gibi göstermeye çalışan bir şehirdi. Binlerce on binlerce değişik ırktan ve milletten insanın gelip gittiği bir şehirdi. Şerzan adı farklı kimliği dili farklı Şerzan bir Kürt çocuğu. Şehrin orta yerinde devletin ve faşist çetelerin işbirliğiyle Muğla'nın gözü önünde darp edilmiş vurulmuş öldürülmüştü. Dinleyenler televizyonlardan alıttıkları görüntüleri bekliyordu. İntikam yeminleri edilsin. Kana kan istensin. Öfke ve nefret sözcükleri dökülsün bekliyordu. Öyle olmadı. Şerzan'ın babası bir öğretmen. Hayatının en acı derslerinden birini kendisini dinleyenlere verdi. Kurşunun ve kanın nefretin ve öfkenin insanlığı yenemeyeceğini gösterdi. "Oğlumun organlarını bağışladık. Kime gittiği önemli değil. Biz barış istiyoruz. Kürtler ve Türkler kardeştir. Daha fazla çocuk ölmesin. Daha fazla Şerzan ölmesin." Şerzan'ın babası konuşuyordu. Kürtler vakur bir sessizlik içerisinde dinliyordu ve oradaki bir avuç Türkiyeli sosyalist yaşadığı coğrafyadan ve kimliğinden utanıyordu. Şerzan'ın babası konuşuyordu. Bu yazının yazarı pek çok şeyi sorguluyordu. Hastane önünde bekleyen Kürtlere bakıyordu ve hayatının en önemli derslerinden birini daha alıyordu. "İnsanlık dersi." Yazı öfkeyle lanet okumayla başlayan yazı yeni bir başlık kazanıyordu. Hayat akıyor, zaman geçiyor ve yürek acıyla burkurlurken yazılan yazı zihinde silinip tekrar şekil alıyordu. Nasıl yazılırdı hastane önünde bir sürü insana verilen ders? İn-

sanlık dersi herkese nasıl anlatılırdı?

Polis tedirgindi. Sürekli yığınak yapıyordu. Panzerler, toplumsal mücadele araçları geliyordu. Polis müdürleri hastane önünde bekleyen siyasi yöneticilere tehditler yağdırıyordu. Kalabalık biraz daha artıyordu. Hastane önündeki Kürtlerin yanında Dev-Lis, Dev-Genç ve başka hareketlerden gençler geliyordu. Aynı keder, aynı sıkıntı büyüyordu. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Hafif bir yağmur çiseliyordu. Bayramdı. 19 Mayıs'tı. Televizyonlar gençlik şölenlerini gösteriyor ve gençliğe övgü yağdırıyordu. Batman'dan geldiği Muğla'da polis kurşunuyla vurulan Şerzan yavaş yavaş ölüyordu.

Şerzan'ın babası durumu anlattı. Şerzan sadece vurulmamıştı. Ölesiye dövülmüştü. Beyninden, ciğerlerinden ve vücudunun değişik yerlerinden darp edilmişti. Savcı organ bağışını bu yüzden kabul etmemişti. Hasar görmeyen tek gözleri kalmıştı. Ve babası bir başkası bu gözlerle dünyaya baksın, bu gözlerle dünyayı görsün diye Şerzan'ın gözlerini vermişti. Öfke kabarmıştı. Vicdan yaralıydı. Sloganlar giderek yükseliyor ve güçleniyordu. Kalabalık yola çıkmak, yürümek, sesini duyurmak istiyordu. Polis müdürleri öfkeyle bağırıyordu. Yürütmeyeceğiz. Kapı panzerlerle kapatılmıştı. Koca hastane sessizliğe boğulmuştu. Hastalar koşuşlarına çekilmişti. Şerzan yavaş yavaş ölüyordu ve kalabalık yavaş yavaş kabarıyordu. Öfke büyüyordu. Şerzan'ın babası sükunet istiyordu. Ders devam ediyordu ve kalabalık yüzünü kapıya dönüp sırtını sükunete yaslayıp polisin üstüne yürüdü. Polis geri çekildi. Yol kesildi. Öfke sloganlarda dile geldi. Taş atılmadı, cam kırılmadı, insan vurulmadı. Kitle hastaneye geri döndü ve yazı yeni bir başlık kazandı. "Şerzan'ın gözleriyle bakmak."

Dünyaya Kürdün gözüyle bakmak. Acıyı onun gözlerinde okumak. Göz yüreğin aynasıdır derler. Şerzan'ın gözleri muhtemel ki Türk birilerinin gözlerine ışık olacaktı. Yürekerinin dünyaya açılan kapısı olacak. Şerzan göremeyenlere göz olacak. Bir ya da iki kişi dünyayı Kürdün gözüyle görecek. acıyı çekenin, canını verenin gözüyle. Kana ve şiddete karşı barışı isteyen gözüyle. Bunca zulme rağmen kardeşlikten yana olanın gözüyle. Şerzan'ın gözüyle. Şerzan birilerine ışık olacak. Ya Muğla'da, Trabzon'da, Edirne'de, gözünü kan bürümüş, yüreğini kan bürümüş ve vicdanı körelmişlere kim ışık olacak? Savaşı savaşıarak, kanı daha çok kan dökecek durdurmaya çalışanlara, ölenin üstüne daha fazla ölüm isteyenlere, kinin ve nefretin sıcaklığında kavrananlara, çocuklarını da kendileri gibi kör yetiştirenlere, onların yüreğini ve vicdanını köreltenlere kim ışık olacak? Eliindeki kalemi hançer misali kullanarak yarayı kazıyan, ağızından ve kaleminden kan akan köşe yazarlarına, yoksulları ve işçileri madenlerde tersanelerde ve dağlarda ölüme gönderen yöneticilere kim ışık olacak?

Şerzan'ın babası onun gözlerinden konuştu. O gözlerden bakmayı başardığımızda dönüp yaşananı o gözlerle anlamaya çalıştığımızda muhtemel ki durduğumuz yerden utanacağız. Tabi içimizde azıcık utanma duygusu kaldıysa. Kanı durdurmak istiyorsak, savaşa son vermek, bir etnik savaşa engel olmak istiyorsak, dünyaya Kürdün gözlerinden bakmalıyız. Hayatı Şerzan'ın gözlerinden görmeliyiz. Şerzan'ın gözleri umudun ve barışın gözleridir.